

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 414

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 iunie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 191 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, ale art. 20 din Legea nr. 146/1997	2–4
Decizia nr. 203 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, cu referire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010	5–7
Decizia nr. 204 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	7–9
★	
Opinie separată	9–10
Decizia nr. 212 din 15 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 și ale art. 35 alin.(2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	11–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
441. — Hotărâre privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 191**

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, ale art. 20 din Legea nr. 146/1997

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și, în particular, ale art. 20 din acest act normativ, excepție ridicată de Dorin Darabă în Dosarul nr. 7.081/233/2012 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 611D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 612D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și, în particular, ale art. 20 din acest act normativ, excepție ridicată de Dorin Darabă în Dosarul nr. 11.461/233/2012 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 611D/2013 și nr. 612D/2013 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea cauzelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 612D/2013 la Dosarul nr. 611D/2013, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin încheierile din 19 septembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 7.081/233/2012 și nr. 11.461/233/2012, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de**

timbru și, în particular, ale art. 20 din acest act normativ. Excepția a fost ridicată de Dorin Darabă cu ocazia soluționării unor cauze civile, în care autorul excepției a formulat cereri de recuzare care au fost anulate ca nelegal timbrate, în temeiul art. 20 din Legea nr. 146/1997.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă principiile constituționale privind separația și echilibrul puterilor și respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, asigurarea informării corecte a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal, așezarea justă a sarcinilor fiscale și reglementarea prin lege organică a contenciosului administrativ. În acest sens, arată că, în Cauza *Podbielski și PPU Polpure împotriva Poloniei* — 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în cazul în care o taxă judiciară nu este impusă în interesul protejării părții adverse de efectuarea unor cheltuieli judiciare inutile sau în interesul bunei administrări a justiției prin protejarea sistemului împotriva cererilor vădit nefondate, ci este impusă exclusiv în interesul statului pentru ca acesta să realizeze un câștig din taxele judiciare plătite în cauzele civile, este încălcat art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că Legea nr. 146/1997 folosește denumirea înșelătoare de „taxă judiciară de timbru” în scopul de a crea o falsă convingere cetățenilor cu privire la destinația reală a acestei taxe, aducând astfel atingere prevederilor constituționale ale art. 31 alin. (2) referitor la asigurarea informării corecte a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal. Susține că Legea nr. 146/1997 încalcă art. 16 din Constituție, întrucât obligă în mod discriminatoriu categoria cetățenilor care accesează sistemul de justiție să plătească o suprataxă către unitatea administrativ teritorială pe raza căreia domiciliază, în condițiile în care aceștia deja participă, prin plata setului de taxe și impozite locale, în rând cu ceilalți locuitori ai respectivei unități administrativ-teritoriale, la suportarea cheltuielilor prilejuite de prestarea serviciilor publice locale. Taxa judiciară de timbru nu este justificată prin nicio contraprestație a administrației publice locale, care este beneficiara acestei taxe, ceea ce contravine principiului constituțional al justei așezări a sarcinilor fiscale consacrat de art. 56 alin. (2) din Constituție. Legea nr. 146/1997 îngrădește, astfel, nejustificat liberul acces al cetățeanului la justiție prin condiționarea judecării cauzei sale de plata unei sume de bani în folosul administrației locale, fiind automat încălcate atât prevederile art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală, cât și principiul supremației Constituției statuat de art. 1 alin. (5) din aceasta.

11. De asemenea, autorul excepției consideră că, în mod particular, dispozițiile art. 20 din Legea nr. 146/1997 aduc atingere principiului separației puterilor în stat prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție, deoarece judecătorii au fost transformați în „agenți fiscali”, care lucrează în folosul puterii executive,

gestionând taxele judiciare de timbru destinate bugetului unităților administrativ-teritoriale. Mai susține că, în măsura în care dispozițiile art. 20 din Legea nr. 146/1997, fără să aibă statut de lege organică, dau dreptul unei instanțe de contencios administrativ să anuleze o cerere de chemare în judecată, acestea încalcă și prevederile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. k) privind reglementarea prin lege organică a contenciosului administrativ și, automat, încalcă și principiul supremației Constituției consacrat de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. În fine, arată că dispozițiile art. 20 din Legea nr. 146/1997 aduc atingere și principiului securității raporturilor juridice și, prin aceasta, prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât nu respectă regulile de claritate a limbajului juridic și sunt lipsite de previzibilitate. Consideră că din textul de lege criticat separat nu se înțelege prin ce act procedural stabilește instanța cuantumul taxei judiciare de timbru și care este procedura prin care se aduce la cunoștința justițiabilului, lăsând, astfel, loc arbitrarului judecătorului care se sustrage obligației de a emite o încheiere motivată cu privire la cuantumul taxei de timbru și la motivele instituirii acestei obligații, precum și de a comunica această încheiere justițiabilului.

12. **Judecătoria Galați — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile Legii nr. 146/1997 și, în particular, ale art. 20 din acest act normativ nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. Astfel, arată că, în jurisprudența sa în materie, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că accesul liber la justiție nu înseamnă gratuitate. Art. 21 din Constituție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind echitabil ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Pe de altă parte, echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor de judecată stabilite de instanță prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. Totodată, face trimitere la hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Lungoci împotriva României* — 26 ianuarie 2006, *Weissman și alții împotriva României* — 24 mai 2006 și *Iorga împotriva României* — 25 ianuarie 2007. În fine, apreciază că nici critica potrivit căreia taxa judiciară de timbru a fost transformată într-o suprataxă la nivel local nu este întemeiată, încasarea de către unitățile administrativ-teritoriale a taxelor de timbru neechivalând cu utilizarea de către acestea a sumelor de bani efectiv achitate de justițiabili. În acest sens, art. 26 din Legea nr. 146/1997 prevede expres destinația sumelor încasate cu titlu de taxe de timbru, autoritățile locale reprezentând în acest circuit doar „încasatorul” sumelor.

13. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 45/2012, nr. 341/2012 și nr. 951/2012.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013 —, în ansamblul său, și, în special, ale art. 20 din Legea nr. 146/1997. Textul de lege criticat separat are următorul cuprins [modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001, aprobată prin Legea nr. 742/2001]: „(1) Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat.

(2) Dacă taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, în momentul înregistrării acțiunii sau cererii, ori dacă, în cursul procesului, apar elemente care determină o valoare mai mare, instanța va pune în vedere petentului să achite suma datorată până la primul termen de judecată. În cazul când se micșorează valoarea pretențiilor formulate în acțiune sau în cerere, după ce a fost înregistrată, taxa judiciară de timbru se percepe la valoarea inițială, fără a se ține seama de reducerea ulterioară.

(3) Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.

(4) Dacă în momentul înregistrării sale acțiunea sau cererea a fost taxată corespunzător obiectului său inițial, dar a fost modificată ulterior, ea nu va putea fi anulată integral, ci va trebui soluționată, în limitele în care taxa judiciară de timbru s-a plătit în mod legal.

(5) În situația în care instanța judecătorească investită cu soluționarea unei căi de atac ordinare sau extraordinare constată că în fazele procesuale anterioare taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, va dispune obligarea părții la plata taxelor judiciare de timbru aferente, dispozitivul hotărârii constituind titlu executoriu. Executarea silită a hotărârii se va efectua prin organele de executare ale unităților teritoriale subordonate Ministerului Finanțelor Publice în a căror rază teritorială își are domiciliul sau sediul debitorul, potrivit legislației privind executarea silită a creanțelor bugetare.”

18. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind separația și echilibrul puterilor și respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, ale art. 31 alin. (2) privind asigurarea informării corecte a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal, ale art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și ale art. 73 alin. (3) lit. k) privind reglementarea prin lege organică a contenciosului administrativ, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, precum și prevederile art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, potrivit cărora „*Pentru cererile și acțiunile introduse până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, timbrul judiciar se aplică, respectiv taxele judiciare de timbru se stabilesc și se plătesc în cuantumul prevăzut de legea în vigoare la data introducerii lor*”. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate, deși abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât produc efecte juridice în cauză.

20. Dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, ale art. 20 din Legea nr. 146/1997 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare, de exemplu, prin Decizia nr. 1.247 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 28 noiembrie 2011, și Decizia nr. 358 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 6 decembrie 2013, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții de lege.

21. Astfel, prin Decizia nr. 358/2013, Curtea a statuat că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii. Atât obligația de plată a taxelor

judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația de plată anticipată a acestor taxe [în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească] este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

22. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. k), prin aceeași decizie, Curtea a constatat că, potrivit sistemului Legii fundamentale, calificarea legilor ca fiind organice se face expres prin textele constituționale, iar nu pe cale de interpretare. Art. 73 alin. (3) din Constituție prevede majoritatea domeniilor care sunt supuse reglementării prin lege organică. Atât în acest text, cât și în celelalte articole ale Constituției, în care se specifică necesitatea adoptării de legi organice, nu se prevede că taxele judiciare de timbru sunt supuse reglementării prin asemenea legi. Așa fiind, este neîntemeiată susținerea potrivit căreia dispozițiile legii privind taxele judiciare de timbru au încălcat prevederile constituționale mai sus menționate. De asemenea, Curtea a reținut că prevederile constituționale ale art. 31 alin. (2) referitor la dreptul la informație nu au incidență în cauză.

23. Totodată, prin Decizia nr. 1.247/2011, Curtea a constatat că în același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție constă în aceea că nu este un drept absolut [Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57]. Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dorin Darabă în dosarele nr. 7.081/233/2012 și nr. 11.461/233/2012 ale Judecătoriei Galați — Secția civilă și constată că dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în ansamblul său, și, în special, ale art. 20 din Legea nr. 146/1997 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Galați — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 203

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, cu referire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Szabo Laszlo în Dosarul nr. 7.751/102/2012* al Tribunalului Mureș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 853D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 854D/2013—859D/2013, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Adrian Rat, Mihai Moldovan, Iosif Csaba Henter, Ștefan Baricz, Zoltan Brezsa și Vasile Albert în dosarele nr. 7.753/102/2012*, nr. 7.755/102/2012*, nr. 7.757/102/2012*, nr. 7.759/102/2012*, nr. 7.761/102/2012* și nr. 7.763/102/2012* ale Tribunalului Mureș — Secția civilă.

4. La apelul nominal răspunde autorul excepției ridicate în Dosarul nr. 855D/2013, Mihai Moldovan. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

6. Autorul excepției de neconstituționalitate prezent și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării cauzelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 854D/2013—859D/2013 la Dosarul nr. 853D/2013, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate prezent, care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, deoarece, prin neplata indemnizației pentru revoluționari, sunt încălcate drepturi fundamentale și se creează inegalități.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 28 februarie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin încheierile din 26 noiembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 7.751/102/2012*, nr. 7.753/102/2012*, nr. 7.755/102/2012*, nr. 7.757/102/2012*, nr. 7.759/102/2012*, nr. 7.761/102/2012* și nr. 7.763/102/2012*, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar.**

11. Excepția a fost ridicată de Szabo Laszlo, Adrian Rat, Mihai Moldovan, Iosif Csaba Henter, Ștefan Baricz, Zoltan Brezsa și Vasile Albert în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații privind drepturi de asigurări sociale.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât măsura suspendării acordării indemnizației în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989 nu se poate face decât prin încălcarea principiului neretroactivității legii, principiului drepturilor câștigate, precum și a dreptului de proprietate, fiind, totodată, discriminatorie și disproporționată față de scopul urmărit.

13. **Tribunalul Mureș — Secția civilă** opinează că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, spre exemplu deciziile nr. 922 din 1 noiembrie 2012, nr. 1.046 din 11 decembrie 2012 și nr. 88 din 28 februarie 2013.

14. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 18 din Legea nr. 283/2011 sunt constituționale, sens în care arată că indemnizațiile prevăzute de Legea nr. 341/2004 nu sunt drepturi fundamentale. Legiuitorul poate dispune modificarea sau chiar încetarea măsurilor de protecție socială, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 922 din 1 noiembrie 2012 și nr. 88 din 28 februarie 2013

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-

raportor, susținerile autorului excepției Mihai Moldovan, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 18 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011.

19. Curtea constată că, în realitate, normele de lege criticate se regăsesc în cuprinsul articolului unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, cu referire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010.

20. Prevederile de lege criticate au următoarea redactare: „**Articol unic.** — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80 din 8 septembrie 2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, cu următoarele modificări și completări: [...]”

2. După articolul unic, care devine articolul I, se introduce un nou articol, articolul II, cu următorul cuprins:

«**Art. II.** — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]»

Art. 18. — În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.»

21. Dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, la care fac trimitere prevederile de lege criticate, au următoarea redactare: „De o indemnizație lunară reparatorie, calculată prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. De aceleași drepturi și în aceleași condiții beneficiază copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor.”

22. Curtea observă că prevederile de lege criticate, aplicabile în anul 2012, au continuat să se aplice în anul 2013, potrivit art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul

2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, precum și în anul 2014, potrivit art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 30 august 2013.

23. De asemenea, Curtea reține că efectele juridice ale articolului unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011 continuă să se producă, astfel încât, în acord cu jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează să se pronunțe asupra acestor prevederi de lege.

24. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la respectarea bunurilor.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă criticată a fost supusă, în repetate rânduri, controlului de constituționalitate exercitat în raport cu aceleași dispoziții din Constituție cu cele invocate în cauzele de față și prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare (a se vedea Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, Decizia nr. 922 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013, Decizia nr. 1.009 din 27 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 30 ianuarie 2013, Decizia nr. 1.046 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 20 februarie 2013, Decizia nr. 88 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 28 martie 2013, Decizia nr. 121 din 5 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 17 iunie 2013, Decizia nr. 366 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 14 noiembrie 2013, Decizia nr. 10 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 17 februarie 2014, Decizia nr. 15 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 14 februarie 2014).

26. Astfel, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu consacră drepturi fundamentale și, fiind vorba despre indemnizații cu caracter reparatoriu, legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestora, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

27. De asemenea, Curtea a reținut că, în măsura în care drepturile avute în vedere nu sunt nominalizate expres de Constituție, legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor. De asemenea, va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării acestor drepturi, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție, întrucât acest text constituțional privește numai drepturile consacrate de Legea fundamentală, iar nu și cele stabilite prin legi.

28. Totodată, Curtea nu a constatat încălcarea dispozițiilor referitoare la interzicerea discriminării, deoarece prin textul de lege criticat se instituie un tratament egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, aplicându-se în mod nediscriminatoriu tuturor beneficiarilor indemnizațiilor prevăzute

de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, și anume persoanelor care dețin titlul prevăzut de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3, de „*Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite*”, precum și copiilor eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor.

29. Referitor la susținerea potrivit căreia prevederile de lege criticate aduc atingere art. 44 din Constituție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a constatat că această critică nu este întemeiată, deoarece, deși indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 constituie un „*bun*” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, reglementarea legală criticată prevede doar suspendarea plății

acestor indemnizații, măsură cu aplicare limitată în timp, fără a afecta însă substanța dreptului.

30. Distinct de cele de mai sus, Curtea constată că prevederile de lege nu dispun pentru trecut, fiind aplicabile numai de la data intrării în vigoare a legii, astfel încât critica de neconstituționalitate vizând încălcarea principiului neretroactivității legii nu poate fi reținută.

31. În fine, Curtea consideră că revine exclusiv legiuitorului rolul de a aprecia, în funcție de posibilitățile financiare ale statului, asupra acordării indemnizațiilor în discuție, astfel încât prelungirea succesivă a perioadelor în care acestea nu se acordă să nu conducă la anularea, în sine, a dreptului recunoscut printr-o lege în vigoare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Szabo Laszlo, Adrian Rat, Mihai Moldovan, Iosif Csaba Henter, Ștefan Baricz, Zoltan Brezsa și Vasile Albert în dosarele nr. 7.751/102/2012*, nr. 7.753/102/2012*, nr. 7.755/102/2012*, nr. 7.757/102/2012*, nr. 7.759/102/2012*, nr. 7.761/102/2012* și nr. 7.763/102/2012* ale Tribunalului Mureș — Secția civilă și constată că prevederile articolului unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, cu referire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 204

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în Dosarul nr. 11.081/99/2012 al Tribunalului Iași — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 868D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

inadmisibilă, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 488 din 21 noiembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 11.081/99/2012, **Tribunalul Iași — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.**

5. Excepția a fost ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași într-o cauză având ca obiect o acțiune pentru obligarea la calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale rezultate din neacordarea sporului de 15% pentru titlul științific de doctor, începând cu data de 1 ianuarie 2010.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale sub aspectul excluderii de la acordarea sumelor corespunzătoare titlului de doctor a celor care au dobândit acest titlu ulterior datei de 31 decembrie 2009.

7. Astfel, prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 încalcă principiul egalității în drepturi și nediscriminării, deoarece creează o diferență de tratament juridic nejustificată și nerezonabilă între cadrele didactice care au obținut titlul științific de doctor anterior datei de 31 decembrie 2009 și cele care au obținut titlul ulterior acestei date, în sensul că beneficiul sporului aferent acestui titlu este acordat numai primei categorii de personal. Deși ambele categorii de personal dețin titlul de doctor și prestează activitatea didactică la un nivel superior, tratamentul juridic în privința recompensării efortului psihic și calității superioare a actului educațional este diferit. Data obținerii titlului științific, un criteriu temporal, nu reprezintă o apreciere obiectivă care să justifice tratamentul juridic diferențiat aplicat. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, precum și aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind interzicerea discriminării.

8. De asemenea, consideră că, prin neplata dreptului aferent titlului științific de doctor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar care nu beneficiau de el la data de 31 decembrie 2009, se instituie o restrângere a folosinței și exercitării drepturilor economice și sociale ale salariaților în cauză.

9. **Tribunalul Iași — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, principiu din care decurg recunoașterea și aplicarea unui regim juridic egal persoanelor aflate în situații juridice asemănătoare.

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu următorul cuprins:

14. *„Persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază stabilit potrivit prezentului capitol, calculat ca sumă între lit. A, B, C, D, E ale art. 3.”*

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Legii nr. 63/2011 au continuat să se aplice în anul 2012, potrivit art. II art. 1 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Totodată, Curtea constată că aceleași prevederi continuă să se aplice și în anul 2013, potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012.

18. De asemenea, prevederile Legii nr. 63/2011 se aplică și în anul 2014, potrivit art. 1 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013.

19. În continuare, Curtea reține că prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate identice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013). Cu acel prilej, Curtea a statuat că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. În acest sens, sunt deciziile Curții Constituționale nr. 1.601 din 9 decembrie 2010 și nr. 1.615 din

20 decembrie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011 și, respectiv, nr. 99 din 8 februarie 2012.

20. De asemenea, Curtea a reținut că sporul pentru titlul științific de doctor a fost eliminat începând cu data de 1 ianuarie 2010, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Faptul că sumele de bani aferente sporului pentru titlul științific de doctor au fost menținute în continuare sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu pentru persoanele care îl aveau în plată la data de 31 decembrie 2009 nu vizează existența sau inexistența sporului, ci reprezintă o măsură tranzitorie până la intrarea în vigoare, în totalitate, a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, lege în care nu se regăsește acest spor.

21. Prin urmare, Curtea a statuat că este de competența legiuitorului eliminarea sau, din contră, acordarea drepturilor salariale suplimentare, fără ca aceasta să aibă relevanță constituțională.

22. În același timp, cu privire la prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, Curtea a constatat că

acestea nu vizează situația autorilor excepției, ci situația acelor persoane care aveau în plată, la data de 31 decembrie 2009, sporul pentru titlul științific de doctor.

23. Așa fiind, Curtea a statuat că admiterea excepției ar echivala cu subrogarea acesteia în sfera de competență a legiuitorului, în sensul acordării sporului, încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia instanța de contencios constituțional „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

24. În fine, Curtea a observat că situația în care se află autorul excepției nu este similară cu cea constatată în Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, întrucât, în realitate, acesta își argumentează critica prin prisma unei soluții legislative necuprinse în textul de lege criticat. De altfel, chiar constatarea neconstituționalității art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, sub aspectul invocat, nu ar avea drept efect acordarea sporului pentru titlul științific de doctor pentru persoanele care au obținut acest titlu începând cu 1 ianuarie 2010, ci eliminarea din indemnizația de încadrare brută lunară a sumei compensatorii cu caracter tranzitoriu de care beneficiază alți salariați.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în Dosarul nr. 11.081/99/2012 al Tribunalului Iași — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Simina Gagu

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 204 din 3 aprilie 2014, considerăm că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ trebuia admisă pentru următoarele motive:

Considerăm că prin aceste prevederi se aduce atingere principiului egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituția României.

1. Prin articolul criticat pe cale de excepție se înlătură posibilitatea de a obține sporul de doctorat pentru persoanele care obțin acest titlu după 31 decembrie 2009. Astfel, deși actul normativ apare în Monitorul Oficial al României, Partea I, abia în 10 mai 2011, perioada de referință este 31 decembrie 2009, fără

a exista un criteriu obiectiv pentru care a fost aleasă această soluție legislativă.

Or, astfel cum s-a reținut în Decizia nr. 1/1994 a Curții Constituționale privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime s-a statuat că principiul egalității „nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii **exclusive** a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice”.

Or, în acest caz, în măsura în care persoanele care erau încadrate și care au obținut titlul de doctor după 1 ianuarie 2010 sunt excluse de la acordarea compensației tranzitorii, norma instituită este una discriminatorie. Aceasta deoarece nu există

un motiv rezonabil pentru care legiuitorul a făcut această diferențiere, dreptul la muncă (prin componenta sa esențială, dreptul la salariu) fiind în mod egal protejat indiferent de intențiile viitoare ale legiuitorului de a schimba reglementările în materie de salarizare.

Astfel, susținerile Guvernului, în sensul că niciun spor salarial nu face parte din dreptul la salariu, nu pot fi primite.

Este adevărat că în bogata jurisprudență a Curții Constituționale în acest domeniu (de exemplu, deciziile nr. 108/2006, nr. 693/2006, nr. 728/2006, nr. 207/2009, nr. 337/2009, nr. 487/2009, nr. 243/2010, nr. 1.250/2010, nr. 1.280/2010, nr. 1.601/2010, nr. 1.615/2011) s-a reținut că legiuitorul are deplină competență „să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, **pe care le poate** diferenția în funcție de categoriile de personal cărora **se acordă**, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”, dar toate aceste sporuri trebuie să fie acordate în mod nediscriminatoriu, dar diferențiat în funcție de criterii obiective. Astfel, toate componentele fixe, stabile, ale salariului, care se acordă pentru îndeplinirea unor condiții obiective (indemnizații, sporuri), trebuie să aibă în vedere criterii nediscriminatorii. De aceea, dacă pentru premii, stimulente sau alte forme de recompensă se poate accepta ideea ca ar putea fi acordate diferit, de la un salariat la altul (de exemplu, în funcție de devotamentul față de activitatea desfășurată, de modalitatea efectivă în care își îndeplinește atribuțiile de serviciu), discreționar uneori (dar în niciun caz nici acestea nu se pot acorda abuziv), pentru sporurile legal acordate (de exemplu: spor de toxicitate, de doctorat, de vechime etc.) și care au la bază criterii legale obiective de acordare, acestea trebuie să fie reglementate nediscriminatoriu, eventual diferențiat pe categorii profesionale ori după condițiile de muncă.

Or, în cazul de față se constată că, deși este vorba despre persoane din aceeași categorie profesională (personal din învățământ) care are aceleași studii (studii doctorale) și care desfășoară aceeași activitate (activitate didactică), atribuțiile din fișa postului fiind identice, legiuitorul instituie un regim juridic diferit de salarizare. Deși este evident că salarizarea personalului din sistemul public poate (și chiar trebuie) fi diferențiată de legiuitor (în funcție de categoria profesională, de atribuțiile legale ori de responsabilitățile cu care persoana este investită, de poziția în sistemul public a funcției pe care o ocupă), totuși, nu poate fi primită ideea că o persoană poate fi salarizată diferit în funcție de momentul la care legiuitorul a intervenit și a schimbat sistemul de salarizare, prin intermediul unor norme tranzitorii.

Desigur, măsurile tranzitorii pentru conservarea unor drepturi pentru personalul aflat la un moment dat în anumite funcții reprezintă un demers legislativ perfect justificat, dar măsura criticată se referă inclusiv la persoane care se aflau încadrate în sistemul de învățământ la momentul schimbării sistemului și care nu se află în culpă pentru faptul că nu obținuseră până la momentul apariției legii acest titlu științific.

Astfel fiind, dacă este evident că sistemul de salarizare în sistemul public poate fi modificat de-a lungul timpului și că măsurile de conservare a drepturilor câștigate sunt perfect admisibile în cadrul unor astfel de modificări, este totuși discriminatorie o normă care tratează diferit salariații aflați în același tip de funcții la momentul schimbării sistemului, care suportă un regim juridic diferențiat, deși se află în aceeași situație, fiind deja încadrați în sistem, pe poziții de egalitate juridică cu cei care au obținut titlul de doctor cu doar o zi înainte de data de referință.

2. Susținerea Guvernului în sensul că „prevederile legale criticate nu vizează situația autorului excepției, ci situația acelor persoane care aveau în plată la 31 decembrie 2009 sporul pentru titlul științific de doctor” și că „a accepta susținerile autorului excepției în sensul acordării sporului și pentru persoanele care au dobândit titlul științific de doctor ulterior datei de 31 decembrie 2009 ar echivala cu subrogarea Curții Constituționale în sfera de competență a legiuitorului, încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992”, excepția fiind pentru aceste motive inadmisibilă, nu poate fi primită.

Astfel, este evident că orice măsură legislativă care generează discriminare în funcție de diferite criterii, mai exact care tratează diferit persoane aflate în aceeași situație și prin care sunt afectate drepturile fundamentale, se materializează în mod similar celei criticate în prezenta cauză. Pe de o parte este imposibil de imaginat cum ar putea persoana avantajată să critice actul pretins discriminatoriu în fața instanței de judecată și care ar fi interesul acesteia la promovarea unei astfel de acțiuni. Pe de altă parte nu este de imaginat nici cum ar putea fi pronunțată o decizie în această materie astfel încât Curtea, declarând neconstituționalitatea dispoziției discriminatorii să nu „repare” o omisiune a legiuitorului pentru o categorie de persoane. Altfel spus, a accepta opinia Guvernului ar echivala cu recunoașterea imposibilității Curții de a se pronunța în vreun fel în legătură cu dispoziții legale care dau naștere unei discriminări, știut fiind faptul că discriminarea apare tocmai prin acest mecanism de avantajare a unor persoane în raport cu altele. În acest mod, niciodată persoana dezavantajată nu va fi cuprinsă în ipoteza normei. Modalitatea de soluționare a discriminării rămâne la latitudinea legiuitorului, iar până la intervenția acestuia norma va produce efecte în privința tuturor destinatarilor (în virtutea actului respectiv) dar și a celor aflați în aceeași situație, în virtutea deciziei Curții, care nu legiferează, ci are rolul de reparare a omisiunii neconstituționale de legiferare.

3. Nici susținerea Guvernului, în sensul că această diferență este doar o situație de tranziție, până la intrarea în vigoare în totalitate a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, nu poate fi primită în susținerea constituționalității textului criticat.

Aceasta deoarece, pe de o parte, legea invocată nu are un termen concret de intrare în vigoare, momentul producerii efectelor sale depinzând de o reglementare ulterioară (ceea ce pune în discuție inclusiv previzibilitatea acestei legi) iar, pe de altă parte, nu prezintă relevanță pentru constituționalitatea normei perioada de activitate a sa. Astfel, atât normele temporare, cât și cele permanente trebuie să respecte în totalitate dispozițiile constituționale, iar faptul că o discriminare va fi înlăturată în viitor nu este de natură să salveze actul de viciu de neconstituționalitate.

Astfel de derapaje discreționare ale legiuitorului trebuie sancționate de Curtea Constituțională, garantul supremației Constituției, drepturile fundamentale și protejarea lor în mod egal fiind piloni de bază ai democrației constituționale.

Având în vedere cele de mai sus, textul este neconstituțional în măsura în care compensația tranzitorie nu se acordă și persoanelor care, fiind încadrate în aceleași funcții înainte de 1 ianuarie 2010, au obținut titlul de doctor ulterior acestei date.

Judecător,

Prof. univ. dr. **Mona-Maria Pivniceru**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 212

din 15 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 și ale art. 35 alin.(2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Gabriela Aurelia Ralea în Dosarul nr. 15.087/3/2013 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 627D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, ca inadmisibilă. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 15.087/3/2013, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.**

5. Excepția a fost ridicată de Gabriela Aurelia Ralea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri formulate în baza Legii nr. 10/2001.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că voința legiuitorului, cel puțin aparent, a fost aceea ca dispozițiile legii noi să se aplice și cauzelor pendinte aflate pe rolul instanțelor indiferent de stadiul procesual, iar împrejurarea că în cuprinsul textului de lege nu se face nicio nuanțare îi conferă un caracter retroactiv.

7. Totodată, se afirmă că aplicarea dispozițiilor legale criticate duce la restrângerea exercițiului unui drept câștigat — dreptul persoanei îndreptățite în sensul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 mai

1945—22 decembrie 1989 de a sesiza instanța de judecată în raport cu termenele stabilite de legea în vigoare la momentul sesizării instanței de judecată. Autorul excepției arată că dispozițiile Legii nr. 165/2013 impun, fără distincție, termene și condiții noi, inclusiv cu privire la termenul în care persoana îndreptățită se poate adresa instanței — față de dispozițiile legii în vigoare la momentul înregistrării cererii de chemare în judecată — și, prin urmare, acestea reprezintă o încălcare evidentă a principiului constituțional al neretroactivității legii civile. Se apreciază că stabilirea, prin dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013, de noi termene pentru entitățile investite de lege cu obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001 nu este de natură a „bloca” judecarea cererii de chemare în judecată promovată sub imperiul vechii legi — în vigoare și în prezent, ci doar de a stabili noi coordonate în procedura de acordare a măsurilor reparatorii, prin raportare la modalitățile prevăzute de legea nouă. Astfel, textul criticat contravine prevederilor constituționale, atâta vreme cât permite o retroactivitate a legii noi.

8. Pe de altă parte se susține că, la momentul introducerii cererii de chemare în judecată, persoana îndreptățită câștigase deja dreptul de a se adresa instanței. Or, instituirea de art. 35 alin.(2) din Legea nr. 165/2013 a unui termen de 6 luni de la data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea cererii reprezintă, în esență, o restrângere a dreptului prevăzut de art. 21 din Constituție.

9. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** apreciază că prin includere în sfera de activitate a legii și a proceselor în curs de judecată se încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii, întrucât litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată au avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării inițiale, iar faptul că în timpul judecății a fost promulgată Legea nr. 165/2013, care reglementează alte termene și condiții decât cele avute în vedere la momentul formulării și înregistrării cererilor de chemare în judecată (cărora urmează a li se aplica noua lege față de dispozițiile art. 4), răstoarnă principiul fundamental al neretroactivității legii.

10. Tribunalul susține că termenul prevăzut de art. 25 din Legea nr. 10/2001 trebuie să rămână câștigat cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată investite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, fiind singurul termen existent la care s-au raportat cererile de chemare în judecată declanșate la acel moment.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** apreciază ca întemeiată excepția de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a legii. Acestea au caracter retroactiv,

deoarece acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Totodată, se susține că, prin adoptarea unor astfel de norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția prematurității cererii de chemare în judecată este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. I alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Însă, din analiza notelor autorului excepției și a considerentelor actului de sesizare, Curtea constată că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează teza a doua a art. 4 din Legea nr. 165/2013 raportată la art. 33 și art. 35 alin. (2) din aceeași lege. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 și ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 4: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică [...], cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor [...] la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 33: „(1) *Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:*

a) *în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;*

b) *în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;*

c) *în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.*

(2) *Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.*

(3) *Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.*

(4) *Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;*

— Art. 35 alin. (2): „*În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.*”

16. În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea constată că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014*, nepublicată în Monitorul Oficial al României până la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

18. Curtea constată că în aceste condiții sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*”

19. Curtea, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea sa, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

20. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 —, deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității

*) Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014.

reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

21. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că litigiul aflat pe rolul instanței de judecată, în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, privește refuzul nejustificat al entității prevăzute de lege de a răspunde în termen de 60 de zile notificării depuse de persoana interesată potrivit Legii nr. 10/2001.

22. Referitor la dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea constată că acestea prevăd că în situația în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa secției civile a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor. Art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013, la care face referire alin. (2) al art. 35, instituie termene de 12, 24 și 36 de luni în sarcina entităților investite de lege pentru a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, precum și termenul de 60 de luni în care trebuie soluționate atât dosarele înregistrate la Secretariatul

Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, cât și dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a legii menționate.

23. Prin urmare, având în vedere reglementările criticate raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Or, „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

24. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Gabriela Aurelia Ralea în Dosarul nr. 15.087/3/2013 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 18 din Legea nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Daniel Constantin
Ministrul economiei,
Constantin Niță
p. Ministrul afacerilor externe,
George Ciamba,
secretar de stat

București, 28 mai 2014.
Nr. 441.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 297/2013

privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate,

precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate

Art. 1. — În sensul prezentelor norme, termenii și expresiile de mai jos semnifică după cum urmează:

a) *autoritate competentă* — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin Departamentul pentru administrarea cotelor de lapte din cadrul Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură;

b) *organizație de producători* — orice persoană juridică ce activează în sectorul laptelui și al produselor lactate, constituită exclusiv din producători agricoli și care are ca scop negocierea producției de lapte a membrilor, recunoscută de autoritatea competentă;

c) *asociație de organizații de producători* — orice persoană juridică constituită la inițiativa organizațiilor de producători, recunoscută potrivit prevederilor prezentelor norme metodologice;

d) *aviz de recunoaștere* — documentul eliberat de autoritatea competentă care certifică îndeplinirea de către persoana juridică în cauză a condițiilor de recunoaștere ca organizație de producători;

e) *decizie de retragere a recunoașterii* — documentul eliberat de autoritatea competentă care are ca scop revocarea actului de recunoaștere.

Art. 2. — (1) Contractul și/sau oferta de a contracta, prevăzute la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, trebuie să cuprindă cel puțin elementele prevăzute la art. 148 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1.037/2001 și (CE) nr. 1.234/2007 ale Consiliului, denumit în continuare *Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013*.

(2) Potrivit prevederilor art. 148 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013, nu este necesar să se încheie un contract și/sau o ofertă de contract atunci când laptele crud este livrat de un agricultor unei cooperative al cărei membru este agricultorul, dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 148 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013.

Art. 3. — Potrivit prevederilor prezentelor norme metodologice, se recunosc ca organizații de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate toate persoanele juridice care își depun candidatura în vederea recunoașterii și care

îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 161 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013.

Art. 4. — Pentru obținerea recunoașterii ca organizație de producători, persoana juridică, prin reprezentantul legal, depune la centrul județean al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură pe a cărui rază teritorială se află sediul organizației o cerere prin care solicită recunoașterea ca organizație de producători, însoțită de următoarele documente:

a) copie a statutului, care trebuie să cuprindă elementele prevăzute la art. 161 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013;

b) copie a deciziei adunării generale în care se menționează acordul acesteia pentru efectuarea demersurilor legale în vederea obținerii recunoașterii ca organizație de producători;

c) copie a certificatului de înregistrare la registrul comerțului sau a certificatului de înregistrare fiscală, după caz;

d) copie de pe bilanțul contabil anual pentru anul anterior solicitării recunoașterii, depus și înregistrat la administrația financiară;

e) un centralizator privind baza de producție de lapte a membrilor, întocmit și semnat de administrator pe baza actelor doveditoare;

f) documente care să ateste volumul producției comercializate într-o perioadă de 12 luni anterioară solicitării recunoașterii;

g) statul de funcții și lista personalului angajat, semnate de administrator și de contabil.

Art. 5. — (1) Persoanele nominalizate prin decizie a directorului centrului județean al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură verifică documentele menționate la art. 4 și se asigură, prin controale la fața locului, de respectarea condițiilor de recunoaștere prevăzute la art. 3 și de corectitudinea informațiilor furnizate.

(2) În urma acestor verificări, potrivit prevederilor art. 161 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013, autoritatea competentă decide cu privire la acordarea recunoașterii ca organizație de producători.

(3) Persoanele desemnate conform alin. (1) verifică pentru fiecare solicitant dacă dosarul conține toate informațiile prevăzute de legislație și transmit autorității competente a statului dosarul împreună cu un proces-verbal de constatare, în termen de 30 de zile lucrătoare de la data primirii cererii.

(4) În cazul în care se constată că solicitantul nu a furnizat toate informațiile și/sau documentele necesare, i se va transmite o înștiințare, în termen de 5 zile lucrătoare de la data depunerii cererii prevăzute la art. 4, în care se vor indica informațiile/documentele pe care trebuie să le înainteze în vederea obținerii recunoașterii.

(5) Dacă în termen de 10 de zile lucrătoare de la primirea înștiințării prevăzute la alin. (4) nu sunt primite informațiile/documentele solicitate, dosarul se înaintează autorității competente a statului cu propunerea de respingere a cererii.

(6) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, prin Departamentul pentru administrarea cotelor de lapte, este responsabilă pentru eliberarea avizului de recunoaștere, precum și pentru înregistrarea într-un registru a organizațiilor de producători.

(7) Avizul de recunoaștere ca organizație de producători se emite în maximum 60 de zile lucrătoare de la solicitarea acestuia și se notifică în scris solicitantului în termen de 5 zile lucrătoare.

Art. 6. — (1) Potrivit prevederilor art. 156 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013, în urma unei solicitări, se poate recunoaște o asociație constituită din organizații ale producătorilor recunoscute în sectorul laptelui și al produselor lactate, dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 161 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013.

(2) Potrivit prevederilor art. 156 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013, organizațiile de producători recunoscute pot constitui asociații de organizații de producători, care pot desfășura oricare dintre activitățile unei organizații de producători.

(3) Asociațiile organizațiilor de producători care solicită recunoașterea li se aplică în mod corespunzător prevederile organizațiilor de producători referitoare la modul de verificare a condițiilor de recunoaștere, așa cum este prevăzut la art. 5.

Art. 7. — Autoritatea competentă este informată de organizațiile de producători/asociațiile organizațiilor de producători recunoscute asupra oricărei modificări aferente calității de organizație de producători/asociație a organizațiilor de producători recunoscută, privind componența, datele de identificare, numărul de membri, volumul producției comercializate sau încetarea activității, în termen de 30 de zile de la intervenția acestei modificări.

Art. 8. — (1) Autoritatea competentă, prin persoanele nominalizate din cadrul centrului județean al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, efectuează la organizațiile de producători/asociațiile organizațiilor de producători recunoscute controale la fața locului, anual, cu privire la menținerea condițiilor de recunoaștere.

(2) Fiecare control privind îndeplinirea condițiilor de recunoaștere prevăzute la art. 3 efectuat la fața locului face obiectul unui proces-verbal de control care trebuie să indice în special: persoanele prezente, menționi cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau codul fiscal ale persoanei juridice verificate, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă, acțiunile, măsurile și documentele verificate, precum și rezultatele verificărilor.

(3) Autoritatea competentă va notifica organizației de producători/asociației organizațiilor de producători cu privire la un control la fața locului, cu minimum 10 zile lucrătoare înaintea efectuării acestuia, în vederea asigurării prezenței unui reprezentant al acesteia.

(4) Reprezentantul organizației de producători/asociației organizațiilor de producători recunoscute semnează procesul-verbal pentru a atesta prezența sa la control, poate adăuga observații și primește un exemplar din acesta.

Art. 9. — (1) În situația în care, în urma efectuării controlului prevăzut la art. 8 alin. (1), autoritatea competentă constată nerespectarea criteriilor de recunoaștere de către o organizație de producători/asociație a organizațiilor de producători, cauzată de o acțiune deliberată, suspendă recunoașterea organizației/asociației.

(2) Suspendarea intră în vigoare la data comunicării procesului-verbal prevăzut la art. 8 alin. (2) și se termină la data remedierii deficiențelor care au condus la suspendare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data constatării acestora.

(3) Dacă ulterior perioadei de 6 luni prevăzute la alin. (2) deficiențele care au condus la suspendare nu au fost remediate, după efectuarea unui nou control la fața locului, autoritatea competentă emite decizia de retragere a recunoașterii organizației/asociației.

(4) Decizia de retragere este comunicată organizației de producători/asociației organizațiilor de producători în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data efectuării controlului prevăzut la alin. (3).

Art. 10. — Actele autorității competente emise în urma controalelor privind respectarea condițiilor de recunoaștere pot fi atacate de către contestatar la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Aplicarea sancțiunilor administrative potrivit art. 9 nu aduce atingere comunicării neregulilor către Comisia

Europeană potrivit prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.848/2006 al Comisiei din 14 decembrie 2006 privind neregulile și recuperarea sumelor acordate pe nedrept în cadrul finanțării politicii agricole comune și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 595/91 al Consiliului.

Art. 12. — Autoritatea competentă informează Comisia Europeană o dată pe an, dar nu mai târziu de data de 31 martie, cu privire la orice decizie de acordare, respingere sau retragere a recunoașterii, care a fost adoptată în anul calendaristic anterior.

Art. 13. — (1) Potrivit prevederilor art. 6 alin. (1) din Legea nr. 297/2013, o organizație de producători/asociație a organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate recunoscută conform prezentelor norme metodologice poate negocia, în numele producătorilor membri ai acesteia, contractele de livrare a laptelui crud.

(2) Negocierile pot fi purtate de către o organizație de producători/asociație a organizațiilor de producători recunoscută, în condițiile art. 149 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013.

Art. 14. — (1) Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) și (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 511/2012 al Comisiei din 15 iunie 2012 privind notificările referitoare la organizațiile de producători și organizațiile interprofesionale, precum și la negocierile și relațiile contractuale, prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1.234/2007 pentru sectorul laptelui și al produselor lactate, notificările privind cantitățile de lapte crud care fac obiectul negocierilor contractuale se transmit autorității competente înainte de începerea negocierilor cu cel puțin 30 de zile și indică volumul de producție estimat de organizația de producători sau de asociație care trebuie să facă obiectul

negocierii și perioada de timp preconizată pentru livrarea cantității de lapte crud.

(2) Potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 511/2012 al Comisiei, fiecare organizație de producători/asociație a organizațiilor de producători recunoscută notifică, până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, cantitatea de lapte crud care a fost efectiv livrată în cadrul contractelor negociate de către organizația de producători/asociația organizațiilor de producători în cursul anului calendaristic precedent.

Art. 15. — Începând cu data de 1 aprilie 2015, primii cumpărători declară autorității competente cantitatea de lapte crud care le-a fost livrată în cursul fiecărei luni, potrivit prevederilor art. 151 din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013.

Art. 16. — (1) În baza prevederilor prezentelor norme metodologice, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură elaborează procedurile de recunoaștere, monitorizare și retragere a recunoașterii organizațiilor de producători/asociațiilor organizațiilor de producători, modelul avizului de recunoaștere, formularistica necesară recunoașterii, precum și informările pe care trebuie să le facă organizațiile de producători/asociațiile organizațiilor de producători recunoscute, care se aprobă prin decizie a directorului general al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură.

(2) Normele tehnice de implementare a prezentelor norme metodologice referitoare la condițiile specifice care trebuie îndeplinite de organizațiile de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate/asociațiile organizațiilor de producători în relațiile contractuale, precum și la criteriile tehnice necesare recunoașterii acestora în vederea negocierilor prevăzute prin Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013 se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

